

Prefíkaný kohút

Tlmačania od nepamäti žili pri vode a niekedy aj vo vode. Najmä pri jarných povodniach nejedna tlmačská movitosť odplávala do Dunaja. Hronská voda im kazila komory a záhrady horšie ako psota a zlodej dovedna. Darmo sa s ňou pasovali, vždy bola voda navrchu a oni pod ňou.

Nuž a keď ju nemohli premôcť, spravili si z nej aspoň živnosť.

Pri Hronskej Breznici zbíjali plte a spúšťali sa na nich dolu Hronom až k Ostrihomu. Cez deň plávali, na noc pritiahli k brehu, rozložili oheň, stroviли večeru, zakresali do fajok a driemali vôkol ohňa.

Jednu noc sa im večera akosi málila. Ktorýsi z nich pri ohni povzdychol:

— Ej, chlapi, a moja stará varí dnes večer kohúta.

— Bolo by krídlo.

— Alebo nôžka.

— Alebo trebárs aj celý kohút.

Chlapi okolo ohňa sa iba zasmiali, ale istý parobok — ošmek prebýjaný

— sa zobral a poďho do tmy. Nablízku bola dedina, ta sa pobral, lapajisko, a o hodinku sa vrátil s kohútom pod pazuchou.

Bolože to smiechu a špásom — do polnoci sa zabávali na rozospatom a vyplašenom kohútovi. Chlapi sa rozhodli, že ho hneď nezabijú, ale vezmú domov a po návrate vystroja kohútiu hostinu.

Ako sa dohodli, tak aj spravili.

Keď sa vrátili domov, jeden z pltníkov ukryl kohúta do susáka. Chcel ho tam trochu prikfmiť, kým príde pod nôž.

Lenže čo čert nechcel?

Okradnutá gazdiná sa akosi dozvedela, že jej kohút je v Tlmačoch.

Hľadala ho po dedine a ktosi ju nariadil do pltnického domu. Darmo sa domáci vyhovárali, že oni nijakého kohúta nemajú. Kohút poznal gazdinú po hlase a zakikirikal. Preto Tlmačanov dodnes prezývajú „kikirikáči“.